

Primer llibre d'Estances

Carles Riba

Primer llibre d'Estances

10

Ulls meus, ulls que viviu goluts damunt mon rostre;
per vosaltres la imatge d'Ella, dolça a servir,
és davallada al cor, i llum tan pia hi fa
que ja no hi val l'or d'aquest sol que és glòria vostra.

¿Com la carnal recança del goig que amb l'hora fuig
a la bella carn d'Ella us té oberts encara,
si veure-la caduca i fonedissa amara
tot pensament d'amor amb metzina d'enuig?

Ulls meus, closos em fóssiu amb porta de tenebra,
i el vostre esguard girat endins, de cara al cor,
portant a la fidel imatge que no mor,
i a l'adoració que l'estreny, i a la febre,

aquesta coneixença tan viva del sentit,
tan corporal, però ja lliure de paüra:
la mort faria de la bella carn pastura
sense que en tremolés la imatge dins mon pit.

[1914]

Primer llibre d'Estances

27

Vora el torrent que fuig hi fruiten llimoners.
El pom jovençaneja i riu i cau lassat
i l'aigua, arran, fa com un jaç que el gombolés;
al peu de cada soca hi ha un caramull daurat.

Passa, torrent, germà lluent del marge bru:
ta fúria no s'hauria amorosit en va
si un fruit, dels que ara aculls de pas, s'avia amb tu
i t'és monjoia alegre quan llisquis lent pel pla.

Val més la teva imatge que no mil pensaments.

L'amor s'aboca al freu del temps escoladís.
Què hi fa si el temps ens tempta forces, fe, juraments?
Un bla renou ens canta, i l'hora és molt felïç.

[1918]

Primer llibre d'Estances